

shiver
borzongás

maggie stiefvater

fine 
selection

Maggie Stiefvater

shiver
borzongás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Kate-nek, mert sirt

első fejezet • Grace

-9 °C

EMLÉKSZEM, AHOGY FEKÜDTEM A HÓBAN – kicsi, piros folt, kezdek kihűlni, körülöttem farkasok. Nyalogattak, harapdáltak, cibálták a testemet, próbáltak egyre közelebb nyomulni. Az összezsúfolódó testek elfogták azt a kevés meleget is, amit a nap adott. Jég csillogott a nyakuk szőrén, a leheletük párafelhőként függött körülöttünk a levegőben. A bundájuk pézsmaillata vizes kutyaszőr és égő falevelek szagára emlékeztetett, egyszerre volt kellemes és rémisztő. A nyelvük melegétől fölengedett a bőröm; goromba fogak tépték a ruhám ujját és akadtak a hajamba, a kulcsontomat karistolták, tapogatták az ütőeret a nyakamon.

Sikíthattam volna, de nem tettem. Harcolhattam volna, de nem tettem. Csak feküdtem, és hagytam, hogy megtörténjen, figyeltem a felettem lassan szürkébe váltó fehér, téli égboltot.

Egyikük a tenyerembe dugta az orrát, majd az arcomhoz. Árnyékot vetett rám. Sárga pillantása az enyémbe mélyedt, miközben a többi farkas ide-oda rángatott a földön.

Álltam a pillantását, amíg csak bírtam. Sárga szemek. Egészen közelről az arany és a mogyoróbarna ezernyi árnyalatában ragyogtak. Nem akartam, hogy elforduljon, és ő nem is vette le rólam a szemét. Meg akartam ragadni a nyakát, de a kezem a mellkasomon maradt, a karom a testemhez fagyott.

Nem emlékeztem, milyen a meleg.

Aztán elment, és a többiek közelebb jöttek, túl közel, fullasztóan közel. Valami lüktetett a mellkasomban.

Lement a nap, nem volt többé fény. Haldokoltam. Nem emlékeztem az égre.

De nem haltam meg. Elvesztem a fagy tengerében, aztán a meleg világában születtem újjá.

Egy valamire emlékeztem: a sárga szempárra.

Azt hittem, nem találkozunk többé.

második fejezet • Sam

-9 °C

LERÁNGATTÁK A KISLÁNYT a hátsó udvarban függő gumibroncs hintáról, és az erdőbe vonszolták. A teste keskeny nyomot hagyott a hóban; az ő világából az enyémbe. Láttam, ahogy megtörténik. És nem állítottam meg őket.

Életem leghosszabb, leghidegebb tele volt. Hitvány, sápadt fényű napok követték egymást. És az éhség – az égető, gyötrelmes éhség, a telhetetlen úr. Semmi nem moccant, a táj színtelen, halott látképpé fagyott. Egyikünket lelőtték, amikor a szemétben kotorászott egy ház hátsó lépcsőjén, úgyhogy a falka többi tagja inkább az erdőben maradt és éhezett. A melege és a régi testünkre vártunk. Amíg rá nem találtak a kislányra. Amíg meg nem támadták.

Vicsorogva és kaffogva nyüzsgöttek körülötte, verekedtek az első harapásért.

Láttam. Láttam, ahogy mohón reszket a horpaszuk. Láttam, ahogy ide-oda cibálják a kislány testét, széttapossák alatta a havat. Láttam a véres pofájukat. És mégsem állítottam meg őket.

Magas rangom volt a falkában – Beck és Paul gondoskodtak róla –, így azonnal közbeléphettem volna, de hátramaradtam, reszketve a hidegtől. A csánkomig ért a hó. A kislány szaga meleg volt, élő, és legfőképp *emberi*. Mi volt a baj vele? Ha élt, miért nem küzdött?

Éreztem a vére szagát, a meleg, éles illatot abban a halott, hideg világban. Láttam, ahogy a reszkető Salem a ruhájába tép. A gyomrom

fájdalmasan összeszorult – rég nem ettem már. Szerettem volna átnyomakodni a farkasok között és megállni Salem mellett, úgy tenni, mintha nem érezném a kislány emberszagát, vagy nem hallanám a halk nyöszörgését. Olyan kicsi volt a vadságunkkal, a farkával szemben, mi pedig az életét akartuk a sajátunkért.

Vicsorogva, fogvillogtatva átverekedtem magam a farkasok gyűrűjén. Salem rám morgott, de az éhezés és a fiatalságom ellenére erősebb voltam. Paul fenyegetően hörgött, hogy visszatartsom.

A kislány mellé álltam, ő pedig üres szemmel felnézett a végtelen égre. Talán meghalt. A tenyeréhez nyomtam az orromat; cukor-, vaj- és sóillata volt, egy másik életre emlékeztetett.

Aztán a szemébe néztem.

Eszméleténél volt. Élt.

A lány rám nézett, kegyetlen nyíltsággal, egyenesen a szemembe.

Hátrahőköltem és megint elfogott a reszketés, de ezúttal nem a harag rázta a testemet.

A tekintete az enyémben. A vére a pofámon.

Mintha szétszakadtam volna, kívül-belül.

Az élete.

Az életem.

A farka óvatosan elhúzódott tőlem. Morogtak rám, mert nem tartoztam már közéjük, vicsorogtak a zsákmány fölött. A legszebb lány volt, akit valaha láttam, aprócska, véres angyal a hóban. És ők el akarták pusztítani.

Láttam. Úgy láttam őt, ahogy még semmit sem azelőtt.

És megállítottam őket.

harmadik fejezet • Grace

3 °C

LÁTTAM MÉG AZ UTÁN, mindig csak hidegben. Az erdő szélén állt, a hátsó kertben, sárga szemei rajtam függtek, miközben feltöltöttem a madáretetőt, vagy kivettem a szemetet, de sosem jött közelebb. A hosszú minnesotai tél nappalai és éjszakái közti végtelennek tűnő időben a fagyos abronchshintán lógtam, amíg csak éreztem magamon a pillantását. Később, amikor már kinőttem a hintát, lemerészkedtem a hátsó verandáról és csendben közelebb léptem hozzá. Előrenyújtott kézzel, felfelé tartott tenyérrel, lesütött szemmel közelítettem, hogy lássa, nem akarom bántani. Próbáltam az ő nyelvéen beszélni.

De nem számított, milyen sokáig vártam, milyen nagyon akartam közeledni hozzá, mindig eltűnt a bozótban, még mielőtt odaértem volna.

Sosem féltem tőle. Elég nagy volt, hogy lecibáljon a hintáról, elég erős, hogy elvonszoljon az erdőbe. De a teste kegyetlenségét nem láttam a szemében. Emlékeztem a pillantására, a sárga szín minden árnyalatára, és nem féltem tőle. Tudtam, hogy sosem bántana.

Azt akartam, hogy tudja, én sem fogom bántani.

Vártam. És vártam.

És ő is várt, bár nem tudtam, mire. Úgy éreztem, csak én közeledem felé.

De mindig ott volt. Nézte, ahogy nézem. Nem jött közelebb, de nem is távolodott el.

Hat éven át ment ez így: a farkasok rejtélyes jelenléte télen és még talányosabb távollétük nyaranta. Nem igazán gondolkodtam el ezen a rendszeren. Azt gondoltam, farkasok. Csupán farkasok.

negyedik fejezet • Sam

32 °C

ÉLETEM LEGFORRÓBB NAPJÁN majdnem megszólítottam Grace-t. A hőség még a légkondicionált könyvesboltba is bekúszott az ajtón, és hullámokban tódult be a kirakat üvegén át. A kassza mögött terpeszkedtem egy széken, és magamba szívtam a nyarat, mintha minden cseppjét magamban tarthatnám. Az idő múlásával a délutáni napfény kifehéřítette a könyveket, mintha fakó, aranyozott kötetek lennének – önmaguk díszkiadásai. Felmelegítette a papírt és a festéket a borítók mögött. Olvasatlan szavak szaga lógott a levegőben.

Nagyon szerettem ezt, amikor ember voltam.

Olvastam, amikor egy halk *ding* kíséretében kinyílt az ajtó, és a fojtogatóan forró levegővel együtt egy csapat fiatal lány tódult be. Túl hangosan nevetgéltek ahhoz, hogy a segítségemre szoruljanak, úgy-hogy olvastam tovább, hadd lökdösődjenek a polcok között és beszél-gessenek mindenféléről, a könyveket kivéve.

Nem hiszem, hogy foglalkoztam volna velük, de a szemem sarkából megpillantottam, ahogy egyikük épp lőfarokba fogja hosszú, sőtétszőke haját. Amit csinált, lényegtelen volt, de a mozdulattal egy illatfoszlányt vett hátára a levegő. Felismertem azt a szagot. Azonnal tudtam.

Ő az. Biztosan.

Az arcom elé rántottam a könyvet, és megkockáztattam egy pillan-tást a lányok irányába. A másik kettő beszélgetett, és a mennyezetre függesztett papírmadaramra mutogattak, amely a gyermekkönyvek

fölött lógott. Ő nem beszélt, lemaradt a lányoktól és a könyveket nézegette. Megpillantottam az arcát, és megláttam valamit önmagamból az arckifejezésében. A tekintete a polcok között cikázott, mintha menekülési útvonalat keresett volna.

Ezerféleképp elterveztem már a találkozásunkat, de amint eljött a pillanat, nem tudtam, mit csináljak.

Annyira valódi volt. Más volt figyelni, ahogy a hátsó udvarban olvas vagy leckét ír. Ott és akkor a távolság rettenetesen nagy volt, megvolt az oka, hogy távol maradtam tőle. De itt, a könyvesboltban, velem együtt, lélegzetelállítóan közel volt, mint ahogy még soha. Nem volt semmi, ami megakadályozza, hogy beszéljek vele.

A pillantása felém tévedt, én pedig gyorsan félrenéztem, le a könyvre. Az arcomat nem ismerné meg, de a szememet igen. Hinnem kellett benne, hogy a szememet felismerné.

Imádkoztam, hogy elmenjen, hogy újra levegőhöz jussak.

Imádkoztam, hogy vegyen egy könyvet, hogy beszélnem kelljen hozzá.

Az egyik lány megszólította:

– Grace, gyere, nézd meg ezt! *Tökéletes érettségi – Hogyan kerülj be álmaid főiskolájára?* Jól hangzik, nem?

Lassan szívtam be a levegőt, és figyeltem a lány karcsú, napsütötte hátát, miközben a főiskolai előkészítő könyvek előtt guggolt a barát-nőivel. Udvarias érdeklődést mutatott, bólogatott, amikor a lányok a könyvekre mutogattak, de nem úgy tűnt, hogy igazán jelen lenne. Figyeltem, ahogy a napfény beszűrődik az ablakon, és arany ragyogásba vonja a copfjából elszabadult hajszálakat. A fejét alig észrevehetően ingatta a boltban szóló zenére.

– Szia.

Hátrahőköltem, amikor egy arc tűnt fel előttem. Nem Grace volt. Az egyik barátnője, sötét hajú, napbarnított lány állt előttem. Egy hatalmas fényképezőgép lógott a vállán, és egyenesen a szemembe nézett. Nem szólt, de tudtam, mit gondol. A szemem színére az emberek lopott pillantásokkal vagy döbbséggel bámulással reagáltak – ő legalább őszinte volt.

– Lefényképezhetlek? – kérdezte.

Kifogást kerestem.

– Egyes bennszülöttek úgy gondolják, hogy a fényképpel elrabolják a lelküket. Ez logikus ellenérvnek tűnik, úgyhogy sajnálom, nincs fotózás – vontam vállat bocsánatkérően. – A boltot lefényképezheted, ha akarod.

A harmadik lány is odaállt mellé: kócos, világosbarna hajú, borzasztóan szeplős volt, olyan sugárzó energiával, hogy szinte kimerített.

– Flörtölgetsz, Olivia? Arra most nem érünk rá. Itt van, haver, ezt kérjük.

Elvettem tőle a *Tökéletes érettségit*, és egy gyors pillantást vetettem Grace-re.

– Tizenkilenc dollár kilencvenkilenc cent lesz.

A szívem hevesen vert.

– Egy puha fedelű könyv?! – jegyezte meg a szeplős, aztán átadott egy húszast. – Tartsd meg az aprót. – Nem volt aprópénzes edényünk, úgyhogy a visszajárót a pultra tettem. Lassan becsomagoltam a könyvet és a számlát, gondoltam, hogy közben Grace odajön, hogy megnézze, mi tart olyan sokáig.

De ott maradt az életrajzi köteteknél, és félrebillentett fejjel olvassgatta a könyvek gerincét. A szeplős lány elvette a táskát és rám meg Olivíára vigyorgott. Aztán az ajtó felé terelték Grace-t.

Fordulj meg, Grace! Itt vagyok, nézz rám! Ha megfordult volna, látja a szememet és meg kellett volna ismernie.

A szeplős kinyitotta az ajtót – *ding* –, majd türelmetlenül a többiekre morrant, hogy menjenek már. Olivia visszanézett, és a pillantása engem keresett. Tudtam, hogy bámulom őket – Grace-t –, de nem tudtam megállni.

Olivia a homlokát ráncolta, és kilépett az ajtón.

– Gyere már, Grace! – mondta a szeplős.

Sajgott a mellkasom, a fejem nem értette, mit mond a testem.

Vártam.

De Grace, az egyetlen ember a földön, akire vágytam, hogy felismerjen, csak sóvárogva végigfuttatta ujjait egy új, kemény fedeles könyv borítóján és kísértelt a boltból anélkül, hogy egyáltalán észrevette volna, hogy ott vagyok, karnyújtásnyira tőle.

ötödik fejezet • Grace

7°C

NEM JÖTTEM RÁ, hogy az erdőben élő farkasok valójában mind vérfarkasok, amíg Jack Culpepert meg nem ölték.

Szeptemberben történt, amikor végzős voltam a középiskolában. Mindenki csak Jackről beszélt a városban. Nem mintha Jack olyan csodálatos srác lett volna, amíg élt – azon kívül, hogy az övé volt a legdrágább kocsí a parkolóban, beleértve az iskolaigazgató autóját is. Valójában egy nagyképű seggfej volt. De amikor megölték, azonnal szentté avatták. Szörnyű, szenzációhajhász mennybemenetel volt, épp azért, ahogyan történt. Öt nappal a halála után az eset ezer változatát hallottam az iskola folyosóin.

A végeredmény pedig az lett, hogy mindenki rettegett a farkasoktól.

Mivel anya rendszerint nem nézte a híreket, apa meg alig volt ott-hon, a kollektív aggodalom lassan csordogált be a háztartásunkba, így beletelt néhány napba, míg erőre kapott. Az én esetem a farkasokkal az elmúlt hat év alatt elhalványult anya emlékezetében, helyét a ter-pentingőz és a komplementer színek vették át, de a Jacket ért támadás tökéletesen felfrissítette.

Anyától távol állt, hogy logikus mederbe terelje az egyre növekvő idegességét, és például több időt töltsön a lányával, akit támadtak már meg a farkasok. Ehelyett a szokásosnál is szétszórtabb lett.

– Anya, segítsek vacsorát készíteni?

Anyám büntudatosan rám nézett, figyelmét a tévéről – amit a konyhából is látni lehetett – újra a vágódeszkán pihenő gombafejekre fordította.

– Olyan közel volt... Ahol rátaláltak – mondta a késével a televízió felé bökve. A műsorvezető tettetett részvétellel nézett ránk a képernyőről, amelyen a megyénk térképe tűnt fel egy bemozdult, farkast ábrázoló fotóval a jobb felső sarokban. Azt mondta, folytatódik a vadászat az igazság után. Azt hinné az ember, hogy a hír egyheti ismételtetése után legalább a tényeket nem ferdítik el. A farkasok fotói még csak nem is hasonlítottak az én viharszürke, sárgásbarna szemű farkasomra.

– Még mindig nem hiszem el – folytatta anya. – Itt történt, a Boundary-erdő túloldalán. Ott ölték meg.

– Vagy ott halt meg.

Anya rosszállóan nézett rám. Elbűvölően zilált volt és gyönyörű, mint mindig.

– Mi?

Felnéztem a házi feladatomból, a megnyugtató, sorokba rendezett számokból és jelekből.

– Lehet, hogy elájult az út mellett, és amíg eszméletlen volt, berángálták az erdőbe. Nem ugyanaz. Nem szabad pánikot keltened!

Anya figyelme visszatért a képernyőre, miközben a gombát szelgette olyan apróra, hogy az egy amőba érendjébe is beillett volna. Megcsóválta a fejét.

– *Megtámadták*, Grace.

Kinéztem az ablakon az erdőre, a fák sápadt sorára, amelyek kísértetekként álltak a sötétben. Ha a farkasom odakint volt is, nem láttam.

– Anya, te szoktad mondogatni, hogy a farkasok általában békések.

A farkasok békés teremtmények. Ezt zsoltosmázta anya évek óta. Szerintem csak így tudott ebben a házban tovább élni. Meggyőzte magát, hogy a farkasok tulajdonképpen ártalmatlanok, és ragaszkodott ahhoz, hogy egyedi eset volt, amikor engem megtámadtak. Nem tudom, hogy tényleg elhitte-e, hogy békések, de én igen. Életem

eddig évei során az erdőt kémlelve figyeltem a farkasokat, az agyamba véstem az arcukat és a személyiségüket. Persze volt egy vékony, beteges külsejű, tarka állat, aki mindig a fák között maradt, csak a leghidegebb hónapokban jött elő. Minden vonása – fakó, durva szőre, tépett füle, egyik, rondán váladékozó szeme – beteg testről árulkodott, vadul forgó szeme pedig azt sejtette, hogy az elméje sem tiszta. Emlékeztem a bőrömet karmoló fogaira. El tudtam képzelni, hogy újra megtámadott egy embert.

Aztán ott volt a fehér nőstényfarkas. Olvastam, hogy a farkasok egy életre választanak társat, és őt a falkavezérrel láttam, egy erős testalkatú hímrel, aki olyan fekete volt, mint amennyire fehér a nősténye. Figyeltem, ahogy a szuka pofájához dugja az orrát és a fák csontvázai között vezeti, a szőrük csillog, akár a halak pikkelye a vízben. A nőstény kegyetlen, nyugtalan szépség volt, róla is el tudtam képzelni, hogy emberre támad. De a többiek? Csendes, gyönyörű kísértetek voltak az erdőben. Nem féltem tőlük.

– Igen, békések – nyiszálta anya a vágódeszkát. – Talán összeszedhetnék őket valami csapdával, és elvihetnék Kanadába vagy ilyesmi.

Szemöldökráncolva visszavonultam a házi feladatomba. A farkasom nélkül töltött nyarak épp elég pocsekak voltak. Gyerekként lehetetlenül hosszúnak tündek azok a hónapok, amíg a farkasok megjelenésére vártam. Csak rosszabb lett, miután felfedeztem a sárga szemű farkast. Azok alatt a hosszú hónapok alatt nagy kalandokról fantáziáltam, éjjelente farkasbőrbe bújva egy aranyló erdőben futottunk, ahol sosem havazott. Tudtam, hogy az arany erdő nem létezik, de a falka – és a sárga szemű farkasom – igen.

Egy sóhaj kíséretében eltoltam magamtól a matekkönyvet, és oda mentem anyához.

– Hadd csináljam én. Csak tönkreteszed.

Nem ellenkezett, de nem is számítottam rá. Helyette egy mosollyal jutalmazott, majd elviharzott, mintha alig várta volna, hogy észrevegyem, milyen szánalmas munkát végez.

– Ha befejezed a vacsorát – mondta –, örökké szeretni foglak.

Vágtam egy pofát és kivettem a kezéből a kést. Anya folyton festékfoltos volt és szórakozott. Sosem volt olyan, mint a barátaim anyukái:

kötényes, főzős, porszívózós, született feleség. Nem is akartam igazán, hogy olyan legyen. De komolyan – a leckémet meg kellett írnom.

– Kösz, édes. A műteremben leszek. – Ha anyám egy olyan játékbaba lenne, ami öt vagy hat különböző dolgot is ki tud mondani, ha megnyomják a hasát, ez a mondat biztosan az előre felvett mondatai között lenne.

– Ne ájulj el a terpentintől! – szóltam utána, de már a lépcsőn futott felfelé. Egy edénybe borítottam a megnyomorított gombákat, és felnéztem az élénksárga falon függő órára. Apa egy óra múlva érkezik meg a munkából. Rengeteg időm volt vacsorát csinálni, és aztán, talán egy pillantást vetni a farkasomra.

Volt a hűtőben egy darab marhahús, amit anya valószínűleg a feltrancsírozott gombához szánt. Elővettem és kicsaptam a vágódeszkára. A háttérben egy „szakértőt” kérdezgettek a hírekben, hogy a minnesotai farkaspopulációt vajon csökkenteni kell-e vagy elköltöztetni. Rossz kedvem lett az egésztől.

Csöngött a telefon.

– Halló.

– Szia! Mi újság?

Rachel volt az. Örültem, hogy hallok felőle. Rachel anyám szöges ellentéte volt – teljesen jól szervezett és átlátható. Kevésbé éreztem magam ufónak a társaságában. A vállam és a fülem közé szorítottam a telefonkagylót és miközben beszélgettünk, tovább szeleteltem a marhahúst. Egy öklömnyi darabot félretettem.

– Vacsorát főzök, és nézem a hülye híreket.

Rögtön tudta, miről beszélek.

– Értem. Szürreális, igaz? Mintha sosem unnák meg. Nem kis dolog, tényleg, de miért nem tudják befogni végre és túllépni rajta? Épp elég szörnyű, hogy a suliban folyton erről van szó. Meg ott vagy te is, azzal a régi farkasüggyeddel, meg minden, biztos zavar – de tényleg, biztos, hogy Jack szülei is azt akarják, hogy a riporterek kussoljanak végre.

Rachel olyan gyorsan hadart, hogy alig értettem. A közepe táján el is vesztettem a fonalat, aztán megkérdezte:

– Olivia hívott ma este?

Olivia a triónk harmadik tagja volt, az egyetlen, aki osztotta a farkasok iránti rajongásomat. Ritka este volt, ha nem beszéltem vele vagy Rachellel telefonon.

– Valószínűleg elment fényképezni. Nem ma van az a meteoreső?

– kérdeztem. Olivia a fényképezőgépén keresztül látta a világot, az iskolai emlékeim fele kilencszer tizenkét centiméteres, csillogó, fekete-fehér kép.

– Igazad lehet – felelte Rachel. – Biztos akar egy darabkát abból a forró aszteroidaesőből. Van egy perced?

– Akad – néztem az órára. – Ha végeztem a vacsorával, házit kell írnom.

– Oké, akkor csak egy perc. Két szó, bébi, gyakorold: *sző, kés*.

Feltettem a húst a tűzhelyre.

– Ez egy szó, Rachel.

– Ja. A fejemben jobban hangzott. Mindegy, a helyzet az, hogy a szüleim megígérték, hogy ha a karácsonyi szünetben el akarok menni valahová, kifizetik. Úgyhogy el akarok menni valahová. Akárhová, csak ne legyünk Mercy Fallsban. Istenkém, *bárhová*, csak ne maradjunk itt! Átjöttök holnap Olivíával sulis után, hogy kitaláljunk valamit?

– Persze.

– Ha találunk valami király helyet, talán ti is velem jöhetnétek.

Nem válaszoltam azonnal. A karácsony szó a karácsonyfánk illatát, a hátsó udvar fölötti, sötét, csillagos decemberi ég végtelenségét juttatta eszembe, és a hófödte fák közül figyelő farkasom pillantását. Nem számított, hogy az év többi részében nem láttam, karácsonykor mindig velem volt.

– Ne add elő azt a távolba bámulós-elgondolkozos pillantást, Grace! – mordult rám Rachel. – Tudom, hogy most is azt csinálod. Nem mondhatod, hogy nem akarsz kijutni innen!

Valahogy nem akartam. Valahogy ide tartoztam.

– Nem mondtam, hogy nem – ellenkeztem.

– De azt se mondtad, hogy *jaj, istenem, igen!* Ezt kellett volna mondanod – sóhajtott fel Rachel. – De azért átjöttök, ugye?

– Tudod, hogy átmegyek – nyújtogattam a nyakamat a hátsó ablak felé. – Most már tényleg mennem kell.

– Ja, ja, ja. Hozz sütit! – mondta. – Ne felejsd el! Szeretlek. Szia – nevetett és letette.

Gyorsan a tűzhelyre tettem a ragut, hogy lassú tűzön főjön, és elfoglalja magát nélkülem is. Lekaptam a kabátomat a fogasról, és kinyitottam a verandára vezető toloajtót.

A hűvös levegő csípte az arcomat és a fülem hegyét, emlékeztetett, hogy a nyár hivatalosan is véget ért. A sapkám a kabátzsebemben volt, de tudtam, hogy a farkasom nem mindig ismer fel, ha a fejemen van, így inkább nem vettem fel. Az udvar vége felé lestem és leléptem a verandáról, közben próbáltam könnyednek látszani. A marhahús hideg és csúszós volt a kezemben.

Átlábaltam a ropogó, durva, színtelen fűvön az udvar közepéig, egy pillanatra megszédített a naplemente erőszakos rózsaszínje, amely átűnt a fekete falevelek között. A rideg táj távoli világ volt a kicsi, meleg konyha barátságos illatához és a könnyű túléléshez képest. Ahová tartoznom kellett volna. Ahová vágynom kellett volna. De a fák hívtak, sürgettek, hogy hagyjam el az ismert dolgokat, és tűnjek el a közelgő éjszakában. Nyugtalanító vágy volt, ami az utóbbi napokban gyakran kínozott.

Az erdőszéli sötétség megmoccant és megpillantottam a farkasomat egy fa mellett állva. A hús felé szimatolt. Megkönnyebbülten figyeltem, ahogy átvág a kerten, felemeli a fejét, és a toloajtó sárga négyszögének fénye az arcára esik. Láttam, hogy az állára vér száradt. Többnapos vér.

Az orrlukai reszkettek, érezte a kezemben tartott hús szagát. Vagy a marhahús, vagy az ismerős jelenlétem csábította ki az erdőből, néhány lépéssel közelebb. Aztán még néhány lépéssel. Közelebb jött, mint addig bármikor.

Szembenéztem vele, elég közel volt ahhoz, hogy kinyújtott kézzel megérinthessem a káprázatos farkasbundát. Vagy a pofáján száradó vörös foltot.

Nagyon akartam, hogy a saját vére legyen. Egy régi vágás vagy seb, amit verekedésben szerzett.

De nem úgy nézett ki. Úgy festett, mintha valaki más vére lenne.

– Té ölted meg? – suttoztam.

Nem tűnt el a hangom hallatán, mint ahogy gondoltam. Nyugodt volt, akár egy szobor, a hús helyett az arcomat nézte.

– Folyton erről beszélnek a hírekben – mondtam, mintha megértené. – Bestiálisnak nevezték. Azt mondták, vadállatok csinálták. *Té* voltál az?

Egy percg nézett mozdulatlanul, pislogás nélkül. Aztán, hat év óta először, behunyta a szemét. A farkasok minden természetes ösztönének ellentmondott. Egy életidőnyi rebbenéstelen tekintet, s most majdnem emberi gyászba fagyott a farkas, ragyogó szemei lezárultak, a fejét lehorgasztotta, és lógatta a farkát.

Életem legszomorúbb látványa volt.

Lassan, alig mozogva felé léptem, nem a vérfoltos ajkaitól vagy a mögöttük rejtőző fogaktól féltem, hanem attól, hogy elijesztem. Megrezzentek a fülei, annak jeléül, hogy felismert, de nem mozdult. Leguggoltam, és magam mellé ejtettem a húst a hóra. A farkas össze-rezzent, amikor földet ért. Olyan közel voltam hozzá, hogy éreztem a bundája vadállatszagát és éreztem a lehelete melegét.

Aztán megtettem, amire mindig is vágytam. Az egyik kezemet a farkas nyakára tettem, és amikor nem rezzent meg, mindkét kezemet a bundájába fúrтам. A felső szőrréteg nem volt olyan lágy, mint amilyennek látszott, de a sprőd fedőszőrök alatt vattaszerűen puha volt. Halk mordulással hozzám dugta a fejét, még mindig lehunyt szemmel. Úgy öleltem, mintha a kutyánk lenne, családi kedvenc; bár vad, éles szaga nem hagyta, hogy elfeledjem, micsoda is valójában.

Egy pillanatra elfelejtettem hol – és ki – vagyok. Egy pillanatig nem is számított.

Mozgásra lettem figyelmes: odébb, az erdőszélről, a fakuló napfényben alig láthatóan, a fehér farkas lesett izzó szemekkel.

Éreztem, ahogy a farkasom felmordul, és rájöttem, hogy a szukára morog. Az közelebb lépett, szokatlanul bátran, a farkasom pedig megfordult a karjaimban, hogy ránézzen. Összerezzentem a hangra, ahogy a nőstény felé kapott.

A fehér farkas nem vicsorgott, de ettől csak rosszabb volt. A farkasok vicsorogni szoktak. De a nőstény csak bámult, a farkasomról rám villant a tekintete, minden porcikájából gyűlölet áradt.

A farkasom alig hallhatóan morogva erőteljesen nekem feszült, hogy hátra kellett lépnem egyet, aztán még egyet, végül feltolt a verandára. A talpammal megtaláltam a lépcsőt, és a tolóajtóig hátráltam. A farkas a lépcső alján várt, amíg ki nem nyitottam az ajtót és be nem zárkoztam a házba.

Mihelyt bent voltam, a fehér farkas előreszökkent és felkapta a húsdarabot, amit a hóra ejtettem. Bár a farkasom közelebb volt hozzá, és nyilvánvalóan ő jelentette a legnagyobb veszélyt az élelemre, a nőstény mégis engem talált meg a tekintetével az üvegajtó túloldalán. Egy hosszú pillanatig állta a pillantásomat, mielőtt kísértetként az erdőbe veszett volna.

A farkasom tétovázott az erdő szélén, a veranda halvány lámpafényében felvillant a szeme. Az ajtón áttetsző alakomat figyelte.

A rideg üvegtáblára simítottam a tenyeremet.

A köztünk lévő távolságot sosem éreztem még ilyen hatalmasnak.